

Slovensko gledišče. A. Drama. V zadnjem času smo imeli nekaj znamenitih dramskih predstav. Dne 7. decembra se je uprizorila izvirna noviteta „V somraku“, rodbinska drama v 3 dejanjih, spisal A. Robida. Krivično bi bilo, če bi od tako mladega pisatelja, kakor je A. Robida, zahtevali kaj povsem dovršenega. A kdor je bil navzočen pri uprizoritvi njegove drame, si je moral reči: talent! Ta prvi poskus se je mlademu pisatelju res izredno posrečil. Popolno njegovo delo pač ni. Premalo je dozorelo, preveč še kipi vse v njem. Za mogočim pride včasih kaj, kar se nam vidi nemogoče. Tuintam moramo pohvalno priznati: to je pristno, to je pisatelj videl na svoje oči, a kar neposredno se mu pritakne kaj, kar se je brez dvojbe izcimilo v njegovi mladostni domišljiji, ki nima v izkušnjah še zadostne opore. Vidi se, pisatelj je na pravem sledu, a ne zasledi vselej pravega. Gotovo pa je drama taka, da je zaslužila uprizoritev. Umotvor še ni to delo, a lahko nam poda, kar bo res umotvor, če bo hotel pisatelj. Ibsen je pisal vsako dramo po dve leti in delal je najmanj po šest ur na dan! Umotvori se pač ne iztresajo iz rokava!

V proslavo 25 letnice umetniškega delovanja gospe Zofije Borštnikove se je predstavljala dne 10. decembra Ibsenova „Nora“, katere naslovno vlogo je igrala jubilarica. Pisati še o Ibsenu in njegovih delih bi bilo odveč. Prihodnost bo pokazala, je li slava, ki obdaje dandanes Ibsenovo ime, docela opravičena ali ne. Če zmagajo njegove ideje, bo brez dvojbe slava njegova trajna, če pa se izkaže njih moč preslaba, da bi se priborile do veljave, če se izkažejo njegove ideje kot utopija, mu bo slava pač precej otemnela. „Nora“ je ena tistih dram njegovih, ki se uprizarjajo najpogosteje. Umevno. Baš v „Nori“ vidimo tako pristne slike iz življenja, da si bolj pristnih misliti ne moremo — do zadnjega dejanja. V zadnjem dejanju pa — no, tu je hotel Ibsen uveljaviti svoje ideje, in ker teh idej sedanje življenje še ne pozna, se pojavi hipoma neka disonanca, neko nasprotje z ono pristnostjo, ki smo jo ravnokar še občudovali. „Nora“ prvega in drugega dejanja je brez dvojbe živela, da, žensk, podobnih tej Nori, živi vse polno med nami, ni pa živela doslej še Nora tretjega dejanja. V zadnjem dejanju mora Ibsen posebiti svojo idejo, pokazati hoče, kaka bodi po njegovem mnenju ženska, kake pravice ji gredo nasproti možu, a ker lastnic njegovih idej v življenju še ni, se mora završiti v značaju „Nore“ tisti kolosalni prevrat, ki frapira in ki se zdi nenaraven. Če bode sploh kdaj na svetu živela mati, ki bi kar tako zapustila troje ljubljenih otrok, je več kot dvomljivo! . . .

Predstava je bila dobra. Odlikovala se je zlasti jubilarica, kateri je občinstvo pri tej priliki dalo obilo dokazov svojih simpatij.

Dne 13. decembra je gostoval na našem odru gosp. Ig. Borštnik, ki je isti dan kakor njegova gospa soproga na našem odru slavil svojo umetniško petindvajsetletnico na zagrebškem odru. Nastopil je v vlogi Krištofa Flamma v Hauptmannovem igrokazu „Roza Bernd“, ki se je ta večer prvič uprizorila na našem odru. Hauptmann nam hoče pokazati v tem svojem dramskem delu staro resnico, da je dekletu lepota često v pogubo in da so možje tisti, ki jih zadene pri tem krivda. Storil je to na pretresljiv način. Igra spada med naturalistne proizvode

Hauptmannove. Dialog je karakterističen, a semtertja vendar predolgovezen. Zelo nedramatična je vloga gospe Flamm, ki se radi boleznimi ne more geniti s stola. Hauptmann hoče na ta način najbrž opravičiti vsaj deloma prepovedani čin njenega soproga, toda tendenca drame bi prišla mnogo bolj do veljave, če bi ne bilo te opravičbe. Predstava je jako lepo uspela in to zlasti po zaslugi gosp. Borštnika, ki ga je občinstvo navdušeno pozdravljalo.

Dne 21. decembra pa smo videli prvič uprizorjeno tridejansko farso „Pohujšanje v dolini šentflorjanski“, spisal Ivan Cankar. Besedo o predstavi in tem najnovejšem delu Cankarjevem ima drug poročevalec. Radi pomanjkanja prostora prinesemo oceno šele v prihodnji številki.

Razen omenjenih smo imeli zadnji čas še te-le dramske predstave: Dne 1. decembra popoldne drugič „Na pustem otoku“, dne 26. decembra zvečer drugič „Nora“, dne 29. decembra popoldne prvič: „Trnjulčica“.

B. Opera. Dne 29. novembra je nastopila kot gost v „Punčki“, ki so jo ta večer že petič peli, gospa Polakova iz Zagreba. Ž njo je prišla pri nas ta opereta šele do prave veljave, kajti kot prava umetnica je znala gospa Polakova tudi iz nič nekaj ustvariti. — Še enkrat se je ponovila „Punčka“ dne 26. dec. popoldne. — Dne 1. decembra se je petič pela „Manon“. — Dne 3., 15. in 17. decembra se je uprizorila Parmova najnovejša opereta „Nečak“, ki so jo z dobrim uspehom peli že prej na zagrebškem odru. O tem glasbenem delu priobčujemo posebno poročilo. — Večer 19. decembra nam je prinesel kar dve glasbeni noviteti, obe slovanskega izvora, in sicer: „Poslednjo stražo“, po Anton Aškerčevi baladi spisal Rihard Batka, uglasbil Risto Savin, ter „Božično drevo“ („Jolka“), glasbeno psihološko dramo v enem dejanju (4 slikah), spisal Sergij Ivanovič Plaksin, uglasbil Vladimir Ivanovič Rebikov. V teh dveh delih sta se slovenski in ruski duh čudno srečala. Vsebina obeh si je namreč zelo podobna. V prvem zmrzuje v kruti zimski noči vojak in sanja pred smrtjo o svojem najljubšem, v drugem uboga deklica sirota. Godba v obeh delih je moderna. Slovenski skladatelj ljubi bolj krepke poudarke, vsled tega je njegova godba občinstvu tudi bolj umevna, godba ruskega skladatelja je vseskozi intimna, le veččakom umevna. Ponovili sta se obe glasbeni deli dne 29. decembra. *Dr. Fr. Zbašnik.*

Naša opera. Po daljšem premoru zopet delo domače produkcije — Viktorja Parme tridejanska opereta „Nečak“ na Frid. Hirscha libreto „Der Stammhalter“. Prišla je ta opereta na ljubljanski oder preko zagrebškega, na katerem so spoznali delo kot „Lukavega služnika“. Da nimamo Parme, ki ustvari za oder zopet in zopet kaj novega, bi se sploh ne proizvajalo nič domačega in pozabili bi, da se je oglašala svoje dni tudi slovenska izvorna operna glasba z odra ljubljanskega.

No, Parma je neustrašen, vedno čil in ne usahne mu dobra volja, da spiše, ko je opravil eno, zopet kaj novega; občudovati je tolikšno energijo toliko bolj, ko je odvisno ogromno delo, ki tiči v gledaliških skladbah, od rizika, ki je spojen z libretom. Dosti krasne glasbe se je že ustvarilo, a ugonobil jo je nesrečni libreto. Dobrih libret je vsekdar malo, dobrih skladateljev pa dosti, ki se ne strašijo niti nemožnih libret, zato pa je dano le redkim skladbam, da se vzdrže nad propastjo temnih gledaliških arhivov.

Kakšna bo pač usoda Parmovemu „Nečaku“? Opereta je, operetno občinstvo pa manj izbirčno, zahteva le lahkoživega veselja, in če je tega v opereti dosti, se prizanaša rado drugim nedostatkom.

S svojo glasbo je zadel Viktor Parma uspešno živahen ton, ki gre opereti, plesno razjarjen, lahkoten ritem, ščegetav, graciozen humor, posluhu in čutu pri-
jajajočo poskočno melodiko. Parma je danes edini slovenski skladatelj, ki mu prija
plesni, kupletni, sploh operetni žaner. Prilagoditi se je znal Parma vzorom dunajske
muzike, ki je v tej stroki edinstvena in resnično samosvoja. V koliko je Parma pri
tem izviren, more presoditi le poznavalec operetne literature. Znano pa je, da je
izumel Parma v poskočni marsikaj markantnega, kar je ponarodnelo.

Kakor rečeno, slovenske plesne literature imamo bore malo, saj pa tudi
narodna pesem nima plesnih ritmov. Ako pridobimo kdaj pristno slovensko plesno
glasbo, bo to delo Viktorja Parme, ker je on prvi uspešno deloval v tej stroki.

Dr. V. Foerster.

Med revijami

„Korošec“ se imenuje nov slovenski tednik, ki izhaja vsak petek v Kranju. List velja za celo leto 4 K. Naročnino, rokopise in druge pošiljatve je pošiljati na uredništvo in upravništvo „Korošca“ v Celovcu. Namen „Korošca“ je, zbirati okrog sebe oni del koroških Slovencev, ki se ne ujemajo z najnovejšimi izpremembami pri „Miru“ in glede katerih obstoji nevarnost, da jih ne pritegne nase „Štajerčeva“ stranka. Obžalovati je vsekakor, da je „Mir“ čisto opustil pobijanje nemškutarije in da se zaganja samo še, često čisto brez potrebe, v liberalce. A tudi „Korošču“ priporočamo, naj ne išče nikake stike pri nemškutarski stranki, ker si ne moremo misliti, da se da na Koroškem doseči še kaj po diplomatični poti. Ni ga bolj zagrizenega nemškonacionalnega časopisja, nego je koroško nemško časopisje, zato je treba nasproti njemu nastopati vedno z največjo odločnostjo. Koroškemu slovenskemu kmetu je treba pred vsem vcepiti poguma in samozavesti in to se zgodi edino na ta način, ako kaže časopisje, ki mu je namenjeno, tudi samo primeren pogum. Medsebojno polemiko naj oba koroška slovenska lista po možnosti puščata na stran, ker bi se ž njo samo ljudstvo begalo. To, kar ima vsak koroški slovenski list pred vsem vedno in vedno poudarjati, je slovenstvo. Obenem pa je seveda tudi gledati, da pomaga slovenskemu kmetu v gospodarskih stvareh in ga tako reši tujih vplivov.

Splošni pregled

S. Gregorčiča „Poezije“ dobe v posebni izdaji člani: „Družbe sv. Mohorja“ prihodnje leto. Izdaja bo ilustrovaná. Pesmi je zbral pesnik Anton Medved, slike pa oskrbel akademični slikar Anton Koželj. Kdor hoče imeti knjigo vezano, naj doda za preprostejšo vezavo navadni naročnini še 1 K, za elegantno vezavo pa 2 K.

Janko Kersnik v srbskem prevodu. Peti zvezek v Belgradu izhajajoče „Jugoslovanske biblioteke“ je prinesel Kersnikove „Kmetске slike“, ki jih je prevel Pavle Stevanovič. Prevajalec je spisal knjigi tudi predgovor, v katerem govori o slovenski novelistiki in posebno še o Kersniku samem. Kersnik je našim bratom Srbom že znan. Tako je list „Stražilovo“ že leta 1887. priobčil njegovega „Agitatorja“, „Javor“ l. 1891. pa „Gospoda Janeza“ in roman „Rošljín in Verjanko“.

Ako bi pa kritika kakorkoli delala krivico umetniku, naj se le oglasi, a stvarno in v tistem listu, ki je priobčil neugodno kritiko, in kolikor mogoče kmalu, da ne premine zveza. Seveda mora biti odgovor zgolj stvaren in prav nič oseben; kritikova oseba je vendar brez pomena za stvar samo in mora biti brez pomena.

Skrajnji čas je že, da bi se slovenski umetniki zbližali in združili ter skupno nastopali v javnosti. Nam se vidi, da za slovensko umetnost ni kaj koristen separatizem. Ako se združimo in začnemo složno delati, nas bode javnost bolje vpoštevala in nam prej ali slej naklonila primerno javno zavetišče, toliko potrebni umetniški dom.

Al. Repič.

Slovensko gledišče. A. Drama. Tridejanska drama „Zlato runo“, ki se je dne 11. februarja prvič uprizorila na našem odru, je odlično delo znanega poljskega „satanista“ St. Przybyszewskega, in sicer odlično ne samo v relativnem, temveč tudi v absolutnem zmyslu. Novejša dramatična literatura nima mnogo del, ki bi se mogla staviti „Zlatemu runo“ ob stran, kaj še, da bi ga presegala. Res je v tej drami mnogo narejenega in umetno skombiniranega, a narejeno in skombinirano je duhovito in tajiti se ne da, da zna pisatelj čitati v človeški duši in v človeškem srcu. Morda v resnici ni ljudi, ki bi v enakem položaju ravnali tako, kakor ravnajo Przybyszewskega junaki, a vendar moramo priznati, da je vse, kar se vrši pred našimi očmi, človeško in naravno.

Igra ima navzlic temu, da se kopiči v njej prešestvo nad prešestvom, moralno jedro. Naslov „Zlato runo“ pa se nam vidi precej umetničav in prisiljen. Deset prikladnejših naslovov bi si bil pisatelj lahko izbral.

Uprizoritev je bila jako lepa. Odlikovala se je v prvi vrsti gospa Borštnikova v vlogi Irene, a prav dobri so bili tudi gospodje Dragutinovič (Ruszczyc), Nučič (Przedawski), Toplak (Rembowski) in Danilo (Lacki).

Dne 15. februarja se je igrala prvič na našem odru in ponovila potem dne 17. februarja Adolf Schwyerjeva tragedija „Red iz nraavnosti“ (Die Sittennote). V igri je mnogo resničnega življenja, a tudi mnogo sentimentalne pretiranosti. Ni treba, da bi se stvar tako končala, kakor se konča, in če se je v življenju morda res dogodilo kje kaj takega, potem smemo trditi z mirnim srcem, da glavni junak drame ni bil povsem normalen človek. Zaradi tega seveda ne zasluži nič manj našega sočutja. Igra ima dober namen, a bati se je, da ga bo dosegala samo na eno stran, dočim bi utegnila na drugo stran celo škodovati. Odrekati igri umetniško vrednost radi tega, ker je tedencijozna, bi bilo krivično. Značaji v nji so izborno risani in že to je mnogo. A pisatelj posega tudi v srce! Igra pretresa in ima nemalo sugestivno moč! Vsekakor se ne da primerjati z njo detektivska komedija „Sherlock Holmes“, ki sta jo spisala K. Green in C. Doyle in ki se je uprizorila na našem odru kot noviteta dne 1. februarja zvečer in se ponovila dne 9. februarja popoldne. Saj stvar baš ni dolgočasna in celo precej duhovitosti vidimo v njej, a

ta duhovitost se razodeva v stvareh, ki nam niso pri srcu. Da ta igra našega občinstva ni kdovekaj zanimala, je prej dobro nego slabo znamenje. Obžalujemo pa, da se je naše občinstvo tako malo zanimalo za Molièrjevo tridejansko komedijo „Namišljeni bolnik“ (Le malade imaginaire). Že zgolj Molièrjevo ime bi bilo moralo imeti nekoliko večjo privlačno silo. Res se tej komediji tuintam pozna njena častitljiva starost, res ne odgovarja v njej marsikaj več našemu ukusu, vendar pa ima še vedno čudovito mnogo življenske sile; to dokazuje dejstvo, da se je občinstvo, kolikor se ga je predstave udeležilo, ob njej izborno zabavalo. V razmerah pa, za katere je bila komedija pisana, je moral biti uspeh vprav kolosalen! Vsekakor se tisti, ki hoče pisati satire, pri Molièrju še vedno lahko kaj nauči!

B. Opera in opereta. Dne 4. februarja se je pela prvič na našem odru lirična opera v treh dejanjih „Rusalka“, besedilo spisal Jaroslav Kvapil, uglasbil Anton Dvořák, delo prelestnih lepot, katerega natančnejšo oceno izpod drugega peresa prinašamo spodaj. Za uprizoritev te opere smo intendanci našega gledišča posebuo hvaležni!

Ponovila se je ta Dvořákova opera doslej dvakrat, in sicer 13. in 21. februarja.

Razen tega smo imeli v zadnjem času še sledeče operne in operetne predstave: dne 9. februarja se je pela še enkrat opera „Romeo in Julija“, dne 28. in 30. januarja je gostovala gospa Irma Polakova iz Zagreba, in sicer prvič v opereti „Mamzell Nitouche“, ki se je ponovila tudi še 7. in 23. februarja, drugič pa v Parmovem „Nečaku“, a dne 25. in 27. februarja se je uprizorila na našem odru kot noviteta trodejanka opereta „Geisha“, kateri sta besedilo spisala Owen Hall in Harry Greenland, uglasbil pa jo Sidney Jones. Tako je imelo naše občinstvo priliko, seznaniti se tudi z angleško godbo.

Dr. Fr. Zbašnik.

Anton Dvořákova opera „Rusalka“. Besedilo ji je lirična pravljica Jaroslava Kvapila o Rusalki, vodni vili, ki si je pozelela človeškega telesa in človeške duše, da bi jo objel in ljubil kraljič, katerega je zaljubila, ko ga je objemala kopajočega se v jezeru kot jezerski val. Čarovnica ji pripomore k zaželjenemu, le človeku umljivega govora ji ne da, nema mora ostati Rusalka, dokler ne doseže sreče ljubezni, po kateri želi. In kraljič zagori v ljubezni do lepe Rusalke, zasnubi jo in poročiti jo hoče. A le prekmalu ga mine gorečnost, kajti hladna mu ostane nema Rusalka in izvoli si drugo. Bol iznenadnega obupa žene Rusalko, da iztrga ljubljeneza iz rok tekmovalke in da ga še enkrat objame. Moreči dih smrti začuti pri tem objemu kraljič in zgrudi se, zasmehovan od svoje nove izvoljenke, ki se roga demonskemu čaru, kateremu je zapal. Razočarana, s strtimi upi se vrne Rusalka k jezeru, a njene sestrice, vodne vile, je ne sprejmejo več, saj ne sme biti deležna njih sreče, odkar jo je človeški poljub onečastil. Pa tudi kraljič je strt, zatemni se mu duh in le njo še išče, Rusalko, ki jo je ljubil. Pride je iskat k jezeru, kjer jo je prvič zagledal, prikaže se mu in ob njenih objemih in poljubih najde smrt rešiteljico.

Pesniško to besedilo je čutni nravi Dvořákovu kaj prikladna snov. Poezija jezerske te pripovedke, okriljena po lahko umljivi simbolistiki, prikazni rajajočih vodnih vil, vodnega moža, čarovnice, ljubezensko hrepenenje Rusalke, elegičnost njene in njenega izvoljenca tužne usode vsebujejo polno tega, kar more izpodbuditi lirično čutnost skladatelja, kakršne je ravno Anton Dvořák, da mu zapoje muzikalna nrav mamljivo ko harfa v vseh svojih blestečih tonih. Cvetoča, bujno rodeča invencija Dvořákova spleta pesnikovim besedam vence, simfoniška oblika

njegovega skladanja jim je ona mehka, vonja polna, široka in prelestna podlaga, na kateri se bleste ko rosa na cvetni poljani. Velikost neodoljivega plove iz Dvořákove glasbe, vda se nje vplivu i oni, ki ne pojmi njenega ustroja, sila genija je, ki govori iz nje in ki opaja dušo in srce.

Značilen pečat Dvořákovi glasbi je ljubeznivost, prijaznost, ki jo omili, rodilo jo je veselje do ustvarjanja samo lepega in čistega. Za dramatičnost izraza ni Dvořáku, tudi prikazni vodnega moža ali čarovnice zabarva njegova invencijoznost s svetlim koloritom, da jima mine sleherna strahovitost. Prevladujejo svetle boje, jasna, po lepoti stremeča melodijoznost, poetičnost nežno čutečega prsrčnega lirika, radost ob sijaju solnčnega žarka in sanjivosti divne mesečine.

Veliko to Dvořákovo delo se je uprizorilo na ljubljanskem odru v sceniški kaj dični obliki, ki ji ni moči odreči priznanja noblese. Tudi muzikalni izvršitvi gre odkrita pohvala; pričala je vnovič, da so našemu odru le velika dela v izpodbudo k resnemu in vnetemu proizvajanju.

Dr. V. Foerster.

Med revijami

„**Delavski list**“, to je naslov tednika, ki je začel počenši z novim letom izhajati v Trstu kot glasilo slovenskih socijalistov na Primorskem. Uredništvo in upravništvo: Trst, ulica Boschetto št. 5. II. nad. Naročnina za celo leto znaša 4 K 20 h.

„**Proletarec**“, izhaja kot delavsko glasilo že drugo leto v Chicagu pod geslom: „Delavci vseh dežel, združite se!“ Za Evropo stane list 2 dol. za celo leto.

Świat Słowiański (Svet Slovanski), poljska slovanska smotra, „posvečena slovanoznanstvu in pregledu poročil slovanskih s poljskega stališča“, je s prošlim letom 1907. končala svoj tretji letnik. Izhajajoč v Krakovu — mesečno na 4 do 5 polah, je znak znamenitega preokreta slovanstva v Poljaki. Dolgo so — in to je bilo povsem naravno — pred vsem le manjši slovanski narodi naglašali potrebo slovanske misli; sedaj ima tudi Krakov svoj „Slovanski klub“, ki mu je ustanovitelj znani vseučiliški profesor Marijan Zdziechowski, in ž njim svoje slovansko glasilo; v krogu tega poljskega kluba smem naglašati urednika „Światu“ prof. Konečnega in dr. Stanisl. Grabovskega, zastopnika hrvatskega jezika na krakovskem vseučilišču. „Świat“ je vzporednik češkemu „Slovanskemu Přehledu“; saj sta pa tudi prof. Zdziechowski in urednik „Přehledov“ Černý že dolgo v tesni duševni zvezi. Ipak je poudariti, da je poljska smotra izrecno posvečena slovanoznanstvu „s stališča poljskega“; te enostranosti ni pri „Přehledu“. Sicer je naravno in potrebno, da si vsakdo vsako reč ogleduje s svojega razgledišča ali smotrišča. Izmed člankov navedenega letnika naj navedem razpravo Slovenca L. Lenarda „Politična naloga Poljakov“ (v zmyslu njegovega „Panslavizma“, Celje, 1906), razpravo Marickega „Dvoje najslabjših torišč slovanstva (beseda o Kašubih in štajerskih Slovincih — o Slovincih piše po znani Begovi knjižnici „Slov.-nemška meja . . .“, razpravo Konečnega „Slovanski glas o razmerah rusko-poljskih“ (Lenardova brošura „Die Wiener Trippel-Allianz“ itd.); mnogo se govori o Slovincih v članku Marickega „Poljaki sredi avstrijskih Slovanov“, ki je izzval odpor na eni slovenski strani. Jako obširen (do dveh tiskanih pol) je v vsakem zvezku pregled po slovanskem

Hrvatje si vrlo gladijo pot in njih Matici gre za to prva zasluga. To leto je izdala Ovidijeve Metamorfoze, debelo knjigo nad 400 strani samih hrvaških heksametrov. Lepo se bero in pozna se Maretiću, da je prav tako izboren strokovnjak kakor stilist. Na raznih mestih sem primerjal izvornik s prevodom in moram reči, da nisem našel nedostatkov, ki bi bili, ako nismo dlakocepci, vredni omembe. — Kratek informativen uvod o Ovidijevem življenju in delovanju je spisal Gj. Körbler; on je tudi opremil prevod s potrebnimi opomnjami pod črto.

Dr. Jos. Tominšek.

Slovensko gledišče. Za sezono 1908/9, ki se prične dne 1. oktobra t. l., nam obeta vodstvo našega gledišča sledeče uprizoritve. I. Drama: Ksaverij Andrejev: „Zaklad“. Naroden igrokaz v treh dejanjih. — Dr. Fran Detela: „Dobrodušni ljudje“. Veseloigra v treh dejanjih. — Ant. Medved: „Kacijanar“. Žaloigra v petih dejanjih. — Ksaverij Meško: „Mati“. Igrokaz v treh dejanjih z epilogom. — Milan Pugelj in Čvetko Golar: „Snubači“. Komedijska igra v štirih dejanjih. — A. Čehov: „Stric Vanja“. — Ip. V. Spažinskij: „Gospa majorka“. — B. Rakšjanin: „Nastop strasti“. — Nik. Potjehin: „Zanka smrti“. — M. Bačucki: „Predlogi gospoda občinskega svetnika“. — Zyg. Prečbylski: „Vicek in Vacek“. — F. A. Šubert: „Žetev“. — Vaclav Štech: „Vročna tla“. — W. Shakespeare: „Kralj Lear“. — O. Wilde: „Idealni soprog“. — Harry in E. A. Paulton: „Nioba“. — Molière: „Skopuh“. — P. Bourget & A. Cury: „Razporoka“. — Rob. de Flers & G. Caillavet: „Ljubezen bedi“. — G. Gavault & Rob. Charvey: „Gospodična Jozetta — moja žena“. — A. Guimera: „V dolini“. — Testoni: „Tisto posebno...“. — Zambaldi: „Žena zdravnikova“. — Verga: „Kmetijski vitezi“. — H. Ibsen: „Rosmersholm“ in „Divja raca“. — Holger Drachmann: „Enkrat je bil...“. — W. Goethe: „Faust“. I. del. — Fr. Grillparzer: „Morja in ljubezni valovi“. — F. Schiller: „Wallensteinov ostrog“. — G. Hauptmann: „Bobrov kožuh“. — Lud. Fulda: „Maskerada“. — R. Havel: „Tujci“ in „Politiki“. — Fr. pl. Schöntan & G. Kadelburg: „Gospod senator“, „Zlate ribice“ in „Sloveča žena“. — K. Kraatz: „Hribolazec“. — Karel Lauffs: „Vražja misel“. — II. Opera in opereta. A. Foerster: „Gorenjski slavček“, opera v treh oddelkih. — Viktor Parma: „Hram Venere“, opereta v treh dejanjih. — G. Puccini: „Madame Butterfly“. — Saint-Saëns: „Samson in Dalila“. — Massenet: „Werther“. — W. A. Mozart: „Cosi fan tutte“ in „Čarobna piščalka“. — H. Marschner: „Jan Heiling“. — Karel Goldmark: „Sabska kraljica“. — O. Strauss: „Valčkov čar“. — Karel Weiss: „Revizor“. — Ed. Lecocq: „Giroflé-Giroflá“. — Ed. Audran: „La Mascotte“. — L. Fall: „Dolarska princezna“.